

Τα παραφούσκωσε

Ο χωρομέτρης Γκλιεμπ Γκαβρήλοβιτς Σμιρνόφ έφτασε στο σταθμό «Γκνίλουσκι». Για το αγρόκτημα που τον είχαν καλέσει να μετρήσει έμεναν ακόμα να κάνει τριάντα-σαράντα βέρστια με άλογο . (Αν ο αγωγιάτης δεν ήταν κανένας μεθύστακας ούτε τ' άλογα τίποτα ψωράλογα, ήταν δεν ήταν τριάντα βέρστια, αλλά αν ο αγωγιάτης ήταν πίτα και τ' άλογα τίποτα πεθαμένα, μαζεύονταν αμέσως αμέσως καμιά πενηνταριά.)

- Με συγχωρείτε, πού μπορώ να βρω εδώ άλογα για αγώγι; ρώτησε ο χωρομέτρης ένα χωροφύλακα στο σταθμό.
- Τι πράγμα; Για αγώγι; Σ' αυτά τα μέρη κι εκατό βέρστια παραπέρα ούτε σκυλί δεν πρόκειται να βρεις, όσο γι' άλογα γι' αγώγι... Πού θέλετε να πάτε;
- Στο Ντεβκίνο, στο αγρόκτημα του στρατηγού Χοχοτόφ.
- Α ώστε έτσι, χασμουρήθηκε ο χωροφύλακας. Για μπείτε στο σταθμό, εκεί πίσω στην αυλή είναι καμιά φορά χωρικοί, παίρνουν επιβάτες.

Ο χωρομέτρης ξεφύσηξε και τράβηξε για το σταθμό. Εκεί μετά από μακρά αναζήτηση, κουβέντες και διαπραγματεύσεις, βρήκε ένα ρωμαλέο χωρικό, σκυθρωπό, ρυτιδιασμένο, που φόραγε μια σκισμένη κάπα και τσαρούχια.

- Τι διάολο κάρο είναι τούτο δω, συνοφρυώθηκε ο χωρομέτρης, μπαίνοντας μέσα. Μπρος πίσω άκρη δε βγάζεις.
- Τι άκρη να βγάλεις; Μπροστά είναι η ουρά τ' αλόγου και πίσω κάθετα η αφεντιά σας.

Η φοραδίτσα ήταν νέα, αλλά ξερακιανή, μακρυπόδαρη, με φαγωμένα αυτιά. Όταν ο αγωγιάτης ανασηκώθηκε και τη μαστίγωσε με το σχοινένιο καμτσίκι, αυτή μόλις που κούνησε το κεφάλι, όταν δε βλαστήμησε και την ξαναμαστίγωσε, το κάρο έτριξε και ταρακουνήθηκε σαν να 'γινε σεισμός. Μόνο μετά την τρίτη καμτσικιά πήρε μπρος, μετά την τέταρτη ξεκίνησε για τα καλά.

- Μα καλά, έτσι θα πάμε όλο το δρόμο; ρώτησε ο χωρομέτρης, τρέμοντας ολόκληρος, έκπληκτος με το πώς οι ρώσοι αγωγιάτες μπορούσαν να πηγαίνουν σαν χελώνες και ταυτόχρονα να σε ξεβιδώνουν στο κούνημα.
- Θα φτάσουμее, τον καθησύχασε ο αγωγιάτης, η φοράδα είναι νέα, ξύπνια...λίγο να πάρει μπρος, σταματημό δεν έχει. Ανα-α-αθεματισμένη!

Όταν το κάρο βγήκε απ' το σταθμό, είχε ήδη σουρουπώσει. Στα δεξιά του χωρομέτρη απλωνόταν η σκοτεινή παγωμένη πεδιάδα, τελειωμό δεν είχε...Όταν τη διασχίζεις, σου φαίνεται ότι βρίσκεσαι τέρμα θεού. Στον ορίζοντα, εκεί που χανόταν και γινόταν ένα με τον ουρανό, πλησίαζε τεμπέλικα το κρύο, φθινοπωρινό ξημέρωμα...Στα αριστερά του δρόμου στο σκοτεινούτσικο αέρα διακρίνονταν κάτι βουναλάκια, ίσως οι περσινές θημωνιές, ή κανένα χωριό. Μπροστά ο χωρομέτρης δεν έβλεπε τίποτα, αφού απ' αυτήν την πλευρά όλο το οπτικό του πεδίο το κάλυπτε η φαρδιά, θεόρατη πλάτη του αγωγιάτη. Είχε ησυχία, αλλά έκανε κρύο, παγωνιά.

« Πω πώ, τι ερημιά!», σκέφτηκε ο χωρομέτρης, προσπαθώντας να τυλιχτεί καλύτερα με το μανδύα του. « Ούτε ψυχή ζώσα! Έτσι και μας επιτεθούν και μας ληστέψουν, πράγμα διόλου απίθανο, κανείς δεν πρόκειται να πάρει χαμπάρι! Κι αυτός ο αγωγιάτης, δε μου γεμίζει το μάτι...για δεσ κάτι πλατάρες! Τέτοιο τέρας της φύσεως, έτσι να κάνει με το δάχτυλό του, τέλειωσες! Κι έχει μια αγριόφατσα, ύποπτη»

- Καλέ συ, ρώτησε ο χωρομέτρης, πώς σε λένε;
- Εμένανε; Κλιμ.
- Για λέγε, Κλιμ, πώς είναι εδώ τα μέρη σας; Δεν έχει φόβο; Τίποτα φασαρίες δεν έχει;
- Τίποτα, δόξα το θεώ. Ακούς εκεί, φασαρίες...
- Πάλι καλά που δεν έχει φασαρίες. Βέβαια καλού κακού έχω μαζί μου τρία ρεβόλβερ, είπε ο χωρομέτρης στα ψέματα. Με τα ρεβόλβερ, που λες, καλύτερα να μην αστείευεσαι. Μπορώ να τα βάλω με καμιά δεκαριά ληστές...

Σκοτείνιασε. Το κάρο ξαφνικά άρχισε να τρίζει, να στριγγλίζει, να τρέμει και όλως τυχαίως έστριψε αριστερά.

« Μα πού στο καλό με παεί;», σκέφτηκε ο χωρομέτρης. « Πήγαινε όλο ευθεία και ξαφνικά αριστερά. Τι στο καλό ετοιμάζει, ο παλιάνθρωπος, θα βρεθούμε σε κανέναν ερημότοπο και... και... Έχουν ακούσει τα αυτιά μου εμένα για κάτι τέτοια!»

- Για άκου εδώ, γύρισε στον αγωγιάτη. Έτσι όπως μου τα λες εσύ, εδώ δεν έχει κανένα φόβο; Κρίμα... Και πόσο μ' αρέσει να τα βάζω με ληστές... Μπορεί να φαίνομαι αδύναμος, αρρωστιάρης, αλλά είμαι δυνατός σαν ταύρος... Μια φορά που λες μου επιτέθηκαν τρεις ληστές... και τι λες πως έγινε; Τον ένα τον τρόμαξα τόσο, που... που, ξέρεις τώρα, έμεινε στον τόπο και οι άλλοι δύο εξαιτίας μου κατέληξαν στα κάτεργα, στη Σιβηρία. Πού τη βρίσκω τέτοια δύναμη, ούτε ξέρω. Έτσι και πιάσω στα χέρια μου κανένα θρεφτάρι, να, σαν και σένα καλή ώρα, θα του δείξω εγώ.

Ο Κλιμ έριξε μια ματιά στον αγωγιάτη κουνώντας το κεφάλι κι έριξε μια καμτσικιά στη φοράδα.

- Ναι αδερφέ..., συνέχισε ο χωρομέτρης. Μη σου τύχει και τα βάλεις με μένα. Του ληστή θα του τσακίσω και τα χέρια και τα πόδια, αλλά αυτό δεν είναι τίποτα. Θα πρέπει να δώσει λόγο και στο δικαστήριο. Εμένα που με βλέπεις όλοι οι δικαστές και οι κλητήρες είναι γνωστοί μου. Είμαι άνθρωπος του κράτους εγώ, τι νόμιζες... Τώρα μπορεί να είμαι εδώ, αλλά ο διοικητής το ξέρει... έχει το νου του, μη μου τύχει κανένα κακό. Έτσι και κάνω να φτύσω θα φυτρώσουν αστυνόμοι, χωροφύλακες και λοχαγοί. Α..α..άλτ!, ούρλιαξε ξάφνου ο χωρομέτρης. Για πού το βαλες παρακαλώ; Πού έχεις σκοπό να με πας;
- Μα τίποτα δε βλέπετε; Κοιτάμ δάσος!

« Πράγματι, δάσος..., σκέφτηκε ο χωρομέτρης. Και πήρα μια τρομάρα! Όμως δεν έπρεπε να προδοθώ... Ήδη το πήρε χαμπάρι ότι τα χω κάνει πάνω μου. Μα τι τον έπιασε και με κοιτάει συνέχεια; Κάτι θα ετοιμάζει... Πριν πήγαινε σιγά σιγά, μέχρι να σηκώσει το ένα πόδι είχε βρωμίσει τ' άλλο, και τώρα δεσ πως τρέχει! »

- Για άκου δω Κλιμ, τι τη ζορίζεις έτσι τη φοράδα;
- Ποιος τη ζορίζει; Μόνη της πήρε μπρος. Έτσι και πάρει μπρος, δεν τη σταματάς με τίποτα. Τι φταίει αυτή που έχει μακριά κανιά;
- Με κοροιδεύεις, αδερφέ! Το ξέρω πως με κοροιδεύεις! Καθόλου δε σε συμβουλεύω να πηγαίνεις τόσο γρήγορα. Συγκράτησέ την, ακούς; Συγκράτησέ την!
- Γιατί;
- Γιατί... επειδή έρχονται στο κατόπι μας τέσσερις συνάδελφοι. Πρέπει να μας προφτάσουν... Υποσχέθηκαν πως θα με προφτάσουν σ' αυτό εδώ το δάσος. Μ' αυτούς θα τα περάσουμε πιο ωραία. Είναι άνθρωποι καλοθρεμμένοι, γεροδεμένοι... ο καθένας έχει κι από ένα πιστόλι... Μα τι κοιτάς συνέχεια και στριφογυρνάς, λες και κάθεσαι σ' αναμμένα κάρβουνα, ε; Εμένα, αδερφέ, εμένα... δεν αξίζει τον κόπο να με κοιτάς... τίποτα αξιόλογο δεν έχω πάνω

μου...εκτός ίσως απ' τα ρεβόλβερ...Να, αν μου επιτρέπεις, αν θες, θα τα βγάλω να στα δείξω...Αν μου επιτρέπεις... Ο χωρομέτρης έκανε πως βάζει τα χέρια στις τσέπες, κι εκείνη τη στιγμή έγινε κάτι που δεν το περίμενε παρόλη την τρομάρα του. Ο Κλιμ ξαφνικά πετάχτηκε απ' το κάρο κι άρχισε να τρέχει στα τέσσερα προς το δάσος.

- Βοήθεια!, έμπηξε μια φωνή. Βοήθεια! Πάρε, καταραμένε, και το άλογο και το κάρο, μόνο πάνω μου μην απλώσεις! Βοήθεια!

Ακούστηκαν τα γρήγορα βήματα του που απομακρύνονταν, τα χαμόκλαδα που έτριζαν, και άξαφνα σιωπή. Ο χωρομέτρης, μη περιμένοντας τέτοια εξέλιξη, πρώτα πρώτα σταμάτησε το άλογο, μετά βολεύτηκε στο κάρο και συλλογίστηκε.

« Το βαλε στα πόδια...τρόμαξε, ο βλάκας...Τι κάνω τώρα; Δε γίνεται να συνεχίσω μόνος μου, γιατί το δρόμο δεν τον ξέρω, άσε που μπορεί να σκεφτεί κανείς, ότι του έκλεψα το άλογο...Μα τι να κάνω;»

- Κλιμ! Κλιμ!
- Κλιμ!..απάντησε η ηχώ.

Μόνο στη σκέψη, ότι έπρεπε να περάσει όλη τη νύχτα στο σκοτεινό δάσος, μέσα στο κρύο, ακούγοντας μόνο τους λύκους, την ηχώ και το ρουθουνητό της φοράδας, ο χωρομέτρης ρίγησε, σαν να τον έλουσε κρύος ιδρώτας.

- Κλιμάκο!, κραύγασε. Πουλάκι μου, πού είσαι Κλιμάκο;

Δυο ώρες ξεφώνιζε ο χωρομέτρης και μόνο αφού βράχνιασε και συμφιλιώθηκε με την ιδέα της διανυκτέρευσης στο δάσος, στο σιγανό άνεμο ακούστηκε κάποιου ο αναστεναγμός.

- Κλιμ! Εσύ είσαι, πουλάκι μου; Άντε, πάμε!
- Θα...θα με σκοτώσεις!
- Χωρατό ήτανε, πουλάκι μου! Μάρτυς μου ο θεός, χωρατό ήτανε! Τι δουλειά έχω εγώ με τα ρεβόλβερ! Απ' το φόβο μου τα μηχανεύτηκα! Άντε κάνε μου τη χάρη, πάμε να φύγουμε! Ξεπάγιασα!

Ο Κλιμ, αφού συμπέρανε ότι κατά πάσα πιθανότητα αν ο άλλος ήταν ληστής θα είχε εξαφανιστεί προ πολλού με το άλογο και το κάρο, βγήκε απ' το δάσος και πλησίασε διατακτικά τον επιβάτη του.

- Μα γιατί, κουτούτσικε, τρόμαξες; Εγώ...εγώ αστειεύτηκα κι εσύ τρόμαξες...Κάτσε!
- Ο θεός μαζί σου, αφεντικό, γρύλισε ο Κλιμ, ανεβαίνοντας στο κάρο. Έτσι και το ξερα, ούτε για εκατό ρούβλια δε θα σ' έπαιρνα. Παραλίγο να πεθάνω απ' το φόβο μου...

Ο Κλιμ μαστίγωσε τη φοραδίτσα. Το κάρο έτριξε. Ο Κλιμ έριξε άλλη μια καμτσικιά και το κάρο πήρε μπρος. Με την τέταρτη καμτσικιά, όταν το κάρο είχε ήδη ξεκινήσει για τα καλά, ο χωρομέτρης τυλίχτηκε καλύτερα στο μανδύα του και βυθίστηκε σε σκέψεις. Ούτε ο δρόμος ούτε ο Κλιμ τον φόβιζαν πια.

-

-